

הנודר מן הירק פרק שביעי נדרים

(א) לל על. מ: נז: לקמן נע.
(ב) טעם על. (ג) רש"י מ"ז.

הגהות הב"ח

(א) במשנה שאינו אוכל
כ"ל וכן בכל העמוד:
(ב) רש"י ד"ה מותר
וכו' עד הפסח הפ"ד
ואח"כ מ"ה אסור לאכול
ולהתכנסת אחר הפסח
אפילו אחר הפסח וכו' מכל
מה שעשה:

פירוש הרא"ש

מתני' קונם פירות האלו
עלי ב"ו אסור בחילופיהן
ובגידוליהן. אם החליפן
למחלה אסור המחליף
בדמיהן מדרבנן אסור דמי
כל אסורי הנאה וגדולי
קונם אסורים בגדולי הקדש
והוא הדין אפי' לא אחר
אלו דכיון דאמר קונם
ולא אסור אכילה אסור
עלמא בחילופיהן וגדוליהן
דקאמר אלו משום דבעי
למימר ובגידוליהן דאי אסור
עלמא בכל הפירות מאי
שקא מיניה בגידוליהן של
אלו נכלא הכי אסור עלמא
בכל הפירות שבעולם לא אסור
לאו דאמרי בגדוליהן קונם
שהגיעו לכלל פירות: שאני
אוב"ב שאני טועם ב"ו.
דלא אסר עליו אלא אכילה
ועשימה מהס: אב"ב ברב
שאין ידעו ב"ה. כגון
גללים וכו'א ב"ה אפילו
גדולי גדולין הו' כמו גוף
האסור כיון שאין הירק
כלה: קונם מעשה ידך
ע"י. אסר כל מה שהיא
עושה ומכירה לו לנטול
האסור כיון שאין הגדולין
ואם נעשה אלו הגדולין
אסורין: שאני עושה איני
אוב"ב עד הפסח ב"ו מותר
א"א"ב ויהתבטול אחר
הפסח. שלא אסר על עלמו
מעשה ידיו כי אם על
הפסח ולא אמרין עד
הפסח לא קאי כי אם על
שאת עושה אכל אסור
אכילה ויכסוי הוא לעולם:
שאת נהנית י"י עד הפסח
אם ה"לבת את א"ב
אב"ב עד ההג. היה עומד
אחר ההג ואסר עליה
נהנתה עד הפסח אם תלך
לבת אביה עד ההג:

מתני' בדבר שזרעו כלה. בקרקע וגדל כגון חטה וכו'א זה
היינו גידולין גמורין: אבל בדבר שאין זרעו כלה. כגון השומים
והנזלים שאינו כלה בקרקע אלא שרצה וגדל בגופו: אפילו גידולי
גידולין אסורין. דכגופיהו דמו: מעשה ידך עלי. ונתנו לה פירות

בשכר מעשה ידיה הואיל ואמר עלי
אסור בחילופיהן וכו' אכל כי אמר
שאיני טועם משמע מהן גופן איני
טועם הלכך מותר בחילופיהן
ובגידוליהן אם זרעו ונמחו: שאם
עושה איני אוכל עד הפסח. דאמר
הכי קונם עלי מה שאת עושה שאיני
אוכל ממעשה ידך עד הפסח או שאמר
קונם שאם עושה שאיני מתכסה מכל
מלאכתך עד הפסח: מותר לאחר
הפסח. שהרי לא נדר מכל מה
שמעשה אלא עד הפסח (ו): אפי' אחר
הפסח אסור. לנכול ולהתכנסות מכל
שעושה לעולם שהרי לא קבע צו זמן:
היה עומד באדר ואמר קונם שאם
נהנית לי עד הפסח אם תלכי לבית
אביך מעכשיו עד הפסח הלכה לפני
הפסח אסורה בהנחתה עד הפסח:
הלכה

מתני' א קונם פירות האלו עלי קונם הן על
פי קונם הן לפי אסור בחילופיהן ובגידוליהן
(א) בשאני אוכל ושאיני טועם מותר
בחילופיהן ובגידוליהן בדבר שזרעו כלה
אבל בדבר שאין זרעו כלה אפילו גידולי
גידולין אסורין יהאומר לאשתו קונם מעשה
ידך עלי קונם הן על פי קונם הן לפי
אסור בחילופיהן ובגידוליהן שאני אוכל
שאני טועם מותר בחילופיהן ובגידוליהן
בדבר שזרעו כלה אבל דבר שאין זרעו
כלה אפילו גידולי גידולין אסורין ישאת
עושה איני אוכל עד הפסח שאני עושה
איני מתכסה עד הפסח עשתה לפני הפסח
מותר לאכול ולהתכנסות אחר הפסח שאני
עושה עד הפסח איני אוכל ושאת עושה
עד הפסח איני מתכסה עשתה לפני הפסח
אסור לאכול ולהתכנסות אחר הפסח
את לבית אביך עד ההג הלכה לפני הפסח
לאחר

קונם פירות האלו עלי קונם הן על פי קונם הן לפי
אסור בחילופיהן ובגידוליהן. משום דכיון שפרט הדברים הנאסרים
עליו שזינהו עליה הקדש ומש"ה מתקשר בחילופיהן ובגידוליהן כי
היכי דחלופי הקדש וגדוליו אסירי דלא דמי לנודר סתם מן התאנים
ומן הענבים שכיון שלא פרט ואסר
עליו כל המין לא עשאם עליו הקדש
שלא נתכוון אלא מאכילת אותו מין
ומש"ה לא מתקשר בחילופיהן ובגידוליהן
אלא בפורט כי הכא דאמר פירות
האלו. והוא הדין נמי דאם אמר פירות
מקום פלוני או פירותיו של פלוני
דכיון שיחד הכי הוא כפורט ואסור
בחילופיהן ובגידוליהן וכמו שנפרט
במשנה שלפנינו כ"ט. ופי' תימא היכי
אמרין דמאי דמתקשר בחילופיהן
ובגידוליהן משום פורט הוא והא צ"ל
רמי צר חמא לעיל צ"ל השותפין (דף
מ). קונם פירות האלו על פלוני מהו
בחילופיהן ופסיקיה דרמי צר חמא
הוא אי טעמא דמתניתין משום כוונת
הנודר הוא הלכך דוקא נודר אסור
אכל מותר לא או דלמא דלאו משום
כוונת הנודר הוא אלא משום
חילופיהן בגידוליהן דמו והוא הדין
בכל אסוריה הנאה שמחילופיהם
אסורים למחליף עלמא וכמו שכתבתי
למעלה. ויודאי אי טעמא דחילופיהן

בגידוליהן דמו לאו דוקא באומר אלו דכלל אסורי הנאה נמי אסירי מחילופיהן וכיון (להאי או דלמא) דאלו לאו דוקא כי ימנא נמי דמשום כוונת
הנודר הוא משמע דאלו לאו דוקא דהוא הדין באומר ככלל דהא רמי צר חמא לא אסמפק באלו אי דוקא אי לאו דוקא יש לי לומר דלעולם
אלו דוקא ואפילו ימנא דטעמא משום דחילופיהן בגידוליהן דמו משום דההוא טעמא לא סגי אלא לאסרן על המחליף עלמא אבל לאסרן לאחר
לא ומתני' פסיק ומני אסור בחילופיהן ובגידוליהן אפילו החליפן אחר והאי אסורא על כרחיך משום אלו הוא דהא חלופי אסורי הנאה
כשהחליפן אחר לא אסירי ורמי צר חמא לעיל הכי קאמר פשיטא לי דכשהחליפן אחר משום אלו מתקשר הלכך דוקא נודר אסור אכל מותר
לא מיהו הא מיבעיא לי החליפן הוא אי מתקשר חליפין דוקא משום אלו דמימא דדוקא גבי נודר אכל מותר לא כי היכי דאמר
כשהחליפן אחר או דלמא נהי דכשהחליפן אחר אסירי דוקא משום אלו כשהחליפן הוא לא לריך אלו דטעמא משום דחילופיהן בגידוליהן
דמו לא שגא נודר ולי"ש מותר ודקמתי תנא אלו משום החליפן אחר נקט ליה דכלאו אלו לא מתקשר בחילופיהן. כן נראה לי וכבר כתבתי
מזה למעלה (נ): שאני אוכל שאני טועם מותר בחילופיהן ובגידוליהן. דנהי דשאני אוכל שאני טועם מפי"ש אסורא אפי"ה הכי לא מתקשר
בחילופיהן ובגידוליהן דהא כי אכיל חליפין וגידולין לא טעים הנהו פירות דאסר עליה: בדבר שזרעו כלה אבל דבר שאין זרעו כלה אפי'
גידולי גידולין אסורין. אכולה מתני' קאי. וה"ק מאי דאמר' צרישא אסור בגידוליהן דמשמע דוקא בגידוליהן מתקשר אכל בגידולי גדולין שרי
היי מיילי בדבר שזרעו כלה דכתיב האזי גוונא נהי דבגידולין רשעוים מיתקשר דלע"ג דליכא מידי ממאי דאסר בגידולין דהא זרעו כלה אפי"ה הכי
לא גריעו גידולין מחליפין דחליפין נמי אע"ג דלית בהו מידי ממאי דאסר עליה אפי"ה הכי אסירי מיהו בגידולי גידולין שרי דכיון גידולין בדבר
שזרעו כלה כחליפין דמו כי היכי דחליפין חליפין מותרין כדמוכח לעיל בהשמותין [מז]: גבי מנכר וקדש בדמיהן מקודשת ה"ג גידולי גידולין
שרי ומש"ה קמתי ובגידוליהן דמשמע אכל גידולי גידולין לא משום דמיירי בדבר שזרעו כלה. וכן נמי סיפא דשאני אוכל שאני טועם מותר
בחילופיהן ובגידוליהן דוקא בדבר שזרעו כלה אבל דבר שאין זרעו כלה דמי ודכתיבנא אפילו הכי קמתי עלה שאני
דאין זרעו כלה הרי בגידולי גידולין הללו מעורב בהן מן האיסור הראשון ונדרים הוה להו דבר שיש לו מתירין כדאמר' בגמרא [נז]. וכל דבר
שיש לו מתירין אפילו בחלף לא בטיל [צ"ה ג]: האומר לאשמו קונם מעשה ידך עלי וכו' אסור בחילופיהן ובגידוליהן. אשמעינן רבותא דמיחד
פירותיו של פלוני כי הכא דייחד מעשה ידי אשמו באומר אלו דמי ומתקשר בחילופיהן ובגידוליהן. ולא תקשי לך מעשה ידיה דבר שאין צו ממש
הוא דליכא לאוקמה באומר קונם ידך למעשהי' אי נמי מעשה ידי אשמו לאחר שמעשה דבר שיש צו ממש הוא. מיהו כתב הרב רבי יונה
ו"ל דלא מתקשר אלא בכנגד מעשה ידיה שאם אשתו טחנה ואפתה ומכרה לחם להיות מעות שכנגד טחינה ואפיה שלה ודכנגד חטים שלו:
שאני אוכל שאני טועם מותר בחילופיהן ובגידוליהן. כך סיפא נמי אשמעינן רבותא טפי ממתניתין קמיימא דלע"ג דאמר אלו כיון
דאסיק דבוריה שאני אוכל שאני טועם מותר בחילופיהן ובגידוליהן דהא מעשה ידי אשמו כאלו דמי וכדכתיבנא אפילו הכי קמתי עלה שאני
אוכל שאני טועם מותר בחילופיהן ובגידוליהן דשאני אוכל שאני טועם לא מסתמיה דלא מפי"ש אסורא לגבי חליפין וגידולין כי לא אמר אלו
דאדברה שרי בהו כי אמר אלו משום דחליפין וגידולין ליכא טעמא דאסורא הלכך כי אסיק דבוריה שאני אוכל שאני טועם
למשרינהו אמא. והיינו רבותא דהאי שאני אוכל דהך מתני' טפי משאני אוכל דמתני' קמיימא דשאני אוכל דרישא לא קאי אאלו וראי' לדבר
בפרק הנודר מן המבושל (לעיל דף נז): צעי למפשט צעין דשאני אוכל דאמר אלו אלא ודאי דאמרין: שאם עושה איני אוכל
אסור ואם איתא דשאני אוכל דרישא קאי אאלו היכי פשטינן מינה שאני הכא דאמר אלו אלא ודאי דאמרין: שאם עושה איני אוכל
עד הפסח וכו' מותר לאכול ולהתכנסות לאחר הפסח. דלא מספקין דלמא עד הפסח קאי על שאת עושה ואיני אוכל לעולם קאמר
דאי הכי הוה ליה למימר שאת עושה עד הפסח איני אוכל דקמתי סיפא ומדלא קאמר הכי משמע דעד הפסח אכילה קאי (נמי): (ג)
שאם נהנית לי עד הפסח וכו'. הך מתני' פרישא לא לעיל בפרק ואלו מותרין (דף טו). לרב יהודה כדאית ליה ולרב נחמן כדאית ליה:
גמ'

מוסף רש"י

קונם הן לפי. או
קונם הן על פי.
אסור בחילופיהן. אם
נתמלפו בפירות אחרות
דבר שלא על גלגלם
הוא, ובגידוליהן. שטען
הגדול (וע"ר ח. ח). שאת
נהנית לי עד הפסח אם
תלכי לבית אביך עד
ההג. כגון דקאי באדר
ואמר קונם תהא הנאה
עלך מאלל ומשקא עד
הפסח אם תלכי לבית אביך
מכאן עד ההג עד סוכת
(וע"ר טו. ט).

תוספות

קונם פירות האלו עלי.
ולא גבתי פירות
אלו: אסור בחילופיהן
ובגידוליהן. דכיון דהוכר
קונם סתם ולא היכי
אכילה אסר עלמא צ"ל
בחילופיהן צ"ל בגידוליהן:
שאני אוכל שאני טועם.
לא אסר עלמא אלא בגוף
הפירות: ברב"ב שרעו
ב"ה. הגדולין הו' בגוף
אחר: אב"ב ברב"ב שאין
זרעו כלה אפילו גידולי
גידולין אסורין. כגון גללים
שאין הפסח כלה אלא
מוסף לחיים עליו הלכך
גידולין כגופן: האומר
אשאתו קונם מעשה
ידך. פי' אם מעשה לי
מאלל אסור בחילופיהן אם
הכירה לו מאלל והחליפן
בפירות: בגידוליהן. פי'
החליפין: שאני טועם
בגידולי פירות שלקח מן
החליפין: שאני טועם
במותר בחילופיהן. שלא אסר
עלמא אלא מהם אכל בדבר
שאין זרעו כלה אסור
בגידולי גידוליהן ומשכחת
לה כגון שנטע אילן או
זרע דבר שאין זרעו כלה
ונמאל שהגדולין אסורין
עליהן דהיינו כמו מעשה
ידיה והלכך גידולי גידולין
אסורין בדבר שאין זרעו
כלה אלא בדבר שזרעו כלה
הגדולין אסורין וגידולי
גידולין מותרין: קונם
שאת עושה איני אוכל
עד הפסח. ממה שאת
עושה ואשמעינן דלא
תימא דה"ק איני אוכל מכל
מה שמעשה עד הפסח
לעולם וכן כולל אשמעינן
והלכה לפני הפסח אסורה

הכי: שאת נהנית י"י עד הפסח אם תלכי לבית אביך ועד ההג. עומד בחודש אחד לפני הפסח ואמר קונם שלא תהא נהנית לי עד הפסח אם תלכי לבית אביך מעכשיו ועד ההג. הפסח עומד אחר הפסח וכו'.

(א) ובלתי מנא. (ב) סופה
מג: ע"ש מנחת ס"ט.
(ג) מנחת ס"ט: (ד) ע"ש.

הגהות הב"ח
(א) בשבט אחר הפסח
כלא יחל דברו שאת נהנית
למי: (ב) ג' וכוון דברו
גידוליו על עיקרו:
(ג) רש"י ד"ה עיקרו וכו'
ומתגל בח' עד שבו:
(ד) ד"ה וקא מיבעי וכו'
ומינין צבטור הס"ד
ואח"כ מיה וינין וכו'
האיסור טולו או לא הס"ז:
(ה) ד"ה ואע"פ ד"ה
אסור דבא: (ו) ד"ה
מתעשרת וכו' את העיקר
והבי נמי:

מוסף רש"י
ילדה ששיבכה בזקניה.
נעשה של עולה ונה
פירות והרכיבה זקנה
שעברו לה ימי עולמה.
אפילו הוסיפו הפירות
בענין לחמור שכיבה
נחמלים כל היום ששהיה
שם מן האיסור, אסור.
ואע"פ דערלה בטלה
נחמלים, דלמחר בפסחים
(ת.ט.) שה אחד מן
המאכלים ממותר שמי
מאות שנשתיירו צבור,
מחלו לערלה שנטלה
נחמלים, אפילו הכי הלא
אסור, דמד גופא הוא וכתר
עיקר אלוין (מנחת ס"ט).
ועיקר הברם, אפילו
הגדל לאחד עיקר הכרם
נחמלים יתר מהשוו בו
לפיכך, אסור, משום
כלאס (ש"ס). שתיקה.
ששיבכה, ורועה, לומר
שמהל, מתעשרת לפי
כולה. שצריך לעשר אף
ליטרא ראשונה (ש"ס ע"ג).

הלכה אחר הפסח. והרי היא נהנית ממנו קודם הפסח נמלא עובר
כלא יחל דברו זמנה שנהנית ממנו קודם הפסח שהרי הוא הדירה עד
הפסח: ומותר לילך אחר הפסח. שהרי לא הדירה אלא עד הפסח:
גמ' העלה זידו כלל. דרייתא היא או צביא היא דלביעיא צבי מדרשא:

שעקרו בשביעיה ונטעו בשמינית.
איכא דאמרי שעיקרו גדל בשביעית
ומתגל (א) עד שרבו גידוליו על עיקרו:
וקא מיבעיא ליה הכי. גידוליון איתניהו
היתר שגדלו בשמינית ועיקרו אסור
זנהא שהרי גדל בשביעית וחיבין
צביעור (ד) וכוון דרבו גידוליו על
עיקרו שהיו יותר מן העיקר אומן
גידוליו היתר מעליו את האיסור
שמצטלן את האיסור כולו או לא:
מוסף. דגידולי היתר מצטלן את
האיסור והכא נמי לא שאל: ילדה. של
ערלה: **ששיבכה.** שהרכיבה נתון
אילו זקן של היתר והיו זה פירות
הערלה: **ואע"פ שהוסיפו.** פירות
לאחר שהרכיבה מאתים חלקים יתר
ממה שהיתה צשעת הרכבה אע"ג
דמחר ערלה בטלה נחמלים (ה):
אסור. אלמא דלא אמו גידוליו דהיתר
ומעליו את האיסור: **ופשט ליה מן**
הדא. דמותר דהוויין נמי מרין:
ליטרא. ממש של כללים: **ששיבכה.**
שעשרה לפי חולה: **אע"פ שכבר**
עשר מן העיקר והעיקר קיים ואינו
כלה לרין להפריש מן הגידולים
ומן העיקר לפי שצטלו גידולים את
העיקר (ו) הכל נמי שהוא כלל
שהעלה ישמעאל גידוליו מצטלן את
העיקר: **דלמא לחומר אשני.** כגון
קאמר דלרין לעשר משום גידוליו
מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון

מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון
מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון
מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון

מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון
מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון

מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון

גמ' איש כפר ימא. שהיה דר כפר שהיה עומד על שפת הים:
העלה זידו. העלה שאלה זו צפיו כדמתרגמינן וצדו רפעה ופסומיה
ממלא (ו) יעשיהו: ורבו גדוליו על עיקרו. לאו רבייה בלחוד קאמר
אלא רבייה שכולא זה צמידי דלמי מעמלא היה זה כדי לצטל את

האיסור מיהו בגדוליו מנספק ליה אי
גדולי היתר מעליו את האיסור או לא.
וי"ל דעיקר ספקיה אי אמרינן
גידוליון עין שנמשכן ויואלין מן
העיקר שאינו כלה אי הוה להו כעיקר
ואסירי אי הוה להו כהיתר ומעליו את
האיסור. וצדן הוא דהוה ליה למיביעי
גידוליון עצמן שרו או אסירי מיהו הא
זהא תליא דאי גידוליו היתר מעליו
כא האיסור פשיטא דשרו ואי אין
מעליו פשיטא דאסירי דאי שרו היו
מעליו. כך נראה צביני וצסמוך מראה
מה שהזקיני לפרש כך: כלל של
הרומה שנטעו ורבו גידוליו על עיקרו
מוסף. כלומר דלא הוה תרומה דלמח
גידוליו ומצטלן עיקר מיהו טבל
הו דהא בטלו גדוליו את העיקר.
דוקאמרין מותר לומר דפקע על
תרומה מיניה ושרי באכילת עראי:
צביק מר טרין. רבי יוחנן ורבי
יונתן דסבירא להו דלא אמו גידוליו
ומצטלן עיקר: **ילדה ששיבכה בוקנה.**
ילדה שלא עברו עליה ג' שנים וקאלה
היתר וצטלן צביעיה וקנה שעברו עליה
ג' שנים וזה פירות שאילו לא היו זה
פירות אמרינן בפרק משוח מלחמה
(סופה מג): **דילדה ששיבכה בוקנה:**
אע"פ שהוסיפו מאתים אסור. אע"פ
שהוסיפו אומן פירות בגידוליו מאתים
על מה שהיו קודם ששיבכה אסור.
אע"פ בגידוליון של היתר מוקנה קאמו
וקיימא לן ילדה ששיבכה בוקנה בטלה
אפילו הכי כיון שפירות הללו כבר היו
צבה מבטלן עיקר: **אף על פי שנטער הכרם.** וגדל אח"כ
בהיתר אסור. אלמא גידוליון כיון שמן העיקר הם יולאין הם יגדלו אח"כ
ומעשרותיה: **ורועה.** לפי שיש צוהרת ליטרא כמה צללים והוא נטעו אילו ואלוך שיך זה לשון ורועה:
ההעיקר. אלמא אמו גידוליון המחויבין ומצטלן את העיקר הפטור. ואף על גב דלעיל צסמוך אמר רבי אבהו משמיה דרבי יוחנן ילדה
ששיבכה בוקנה וזה פירות אע"פ שהוסיפו מאתים אסור דלמא לא אמו גידוליון ומצטלן עיקר אמוראי וינהו וליביא דר' יוחנן:
דלמא לחומר אשני. לעולם אימא לך דמדינא לך אמו גידוליון ומצטלן עיקר דלדרכיה הרי הם כמורו אלא דהלא משום אומר
בעלמא אמרינן דמבטלן. וזמנה שפירשתי לא קשיא לן הא דמקשו הכא הא חומרא דלמי לדי קולא הוא דאי מעשר מינה וזה דלמא מעשר מן
העיקר על הגידוליו והיו מן הפטור על החיוב ואי מעשר עליה ממקום אחר הוה ליה מרבה מעשרותיו דלא קשיא כלל דהואיל דאין גידוליון
מעליו את העיקר הוה להו גידוליון עיקר כיון דמיניה רבו והך ליטרא עיקרה וגידולה פטרי מדינא ובי מעשר מינה וזה ליכא למיחש כלל:
כל

מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון
מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון
מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון

מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון
מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון

מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון

אחר הפסח. אם נהנית לפני הפסח שגלו הרי היא ככל יחל שהרי תלה שלל תוך: שאת נהנית י' עד התנן אם
התא הולכת עד הפסח. והיא עומדת נחש אחר לפני הפסח: ה"ה לפני הפסח אסורה אהנית משלו עד
התנן ובתורת א"ר אחר הפסח. דכשלא הלכה לפני הפסח לא חל הנדר כלל: כפר ימא. יושב על שפת הים: כפר
דמא. שם הכפר: וקעלה בריו בצ"ל. שגדל בשביעית ועיקרו בשביעית ויש לו דין פירות שביעית לענין ציבור ושאר
דינין: ונטעו בשביעית. שכן דרך נטעיה שנטע אחד והרבה גדלים ממנו והוא אינו כלה: והבי קמיבעיא א'
גידוליו היתר הם לכל גזרו על גדוליו שביעית להיות שביעית כמו שגזרו על גדוליו דרומ' שבתיהם החמירו משום גזר
השטן ועיקר אסור צפיות שביעית מיי [אמן] גדוליו היתר ומעליו את האיסור או לא דנהי דמלאווייתא בטל כרוב
שמא חממי החמירו כיון דעיקר חשוב ולא בטל ומרבינא הוא דמיבעיא ליה והקשה ר' אליעזר ממין אמהי לא
הוה זה וזה גורם ומותר שהיה היתר והעיקר שהוא איסור גרמין לגידוליו ותיך דכבר זה וזה גורם (מותר)
[אסור] וקשאל לרבי דהבא מה גורם הוא דקרקע לא משענין לה לגורם דהיתר דלמחר פרק אלו טריפות ודף דמא
[אמר] צביעה עריפה שהיא אסורה דכספא מלמעשה דמד גורם הוא והטעם משום דגורם דקרקע אינו מיי ואינו רומה
גורם דמריגול ולכן לא חשיב זה וזה גורם דקרקע גבי שאור של חולין ושל תרומה וכן גבי זבל על צבוח כוכבים

מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון

מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון
מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון
מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון

מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון

מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון

מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון

מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון

מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון

מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון

מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון

מבטלן את העיקר אכל לקולא לא אמר:
כגון

